

Sygn. akt IV CNP 67/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi powodów  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku  
Sądu Okręgowego w L.  
z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt II Ca [...],  
w sprawie z powództwa M. K., T. K. i J. K.  
przeciwko B. K.  
o opróżnienie lokalu mieszkalnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 13 maja 2014 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację powodów M. K., T. K. i J. K. od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 14 grudnia 2011 r. oddalającego ich powództwo przeciwko B. K. o opróżnienie bliżej opisanego w pozwie lokalu mieszkalnego.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powodowie zarzucili naruszenie prawa materialnego, tj. art. 58 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. 2005 r. Nr 31, poz. 266), art. 65 § 1 k.c., art. 475 § 2 k.c., art. 10 ust. 4 ustawy oraz art. 65 § 1 k.c. w zw. z art. 11 ust. 2 pkt 4 i art. 10 ust. 4 tej ustawy, wskazując, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z tymi przepisami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uregulowana w art. 424<sup>1</sup> i nast. k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku nie stanowi kolejnego środka odwoławczego, lecz nadzwyczajny instrument procesowy umożliwiający stronom uzyskanie prejudykatu koniecznego do dochodzenia od Skarbu Państwa odszkodowania na podstawie art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. za szkodę wyrządzoną wydaniem niezgodnego z prawem orzeczenia sądowego.

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, pojęcie „niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia” w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. ma suwerenne i autonomiczne znaczenie zdeterminowane przez przyznany sądom szeroki zakres swobody orzeczniczej przy wykładni i stosowaniu prawa. Powszechnie przyjmuje się, że wyrokiem niezgodnym z prawem w rozumieniu tych przepisów jest tylko takie orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa, z ogólnie przyjętymi standardami orzeczniczymi lub wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni czy oczywiście niewłaściwego zastosowania przepisu prawa. Niezgodność z prawem w świetle omawianego przepisu musi mieć zatem charakter kwalifikowany - elementarny i oczywisty, widoczny od razu, bez potrzeby

przeprowadzania głębszej analizy. Jeżeli sąd nie wykracza rażąco poza granice przyznanej mu swobody orzeczniczej, działa w ramach porządku prawnego, nawet jeżeli dokonał wykładni prawa odmiennej od przyjmowanej. Takie uchybienie mogłoby być jedynie przedmiotem zaskarżenia na drodze zwykłych środków odwoławczych, nie jest jednak wystarczające do uznania wyroku za niezgodny z prawem w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> k.p.c. art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz.35, z dnia 4 stycznia 2007 r. V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz.174, a także wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11, OTK-A 2012, nr 8, poz.97).

Swoiste rozumienie pojęcia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia musi być uwzględniane przy ocenie, czy skarga nie jest oczywiście bezzasadna, a zatem czy nie zachodzi podstawa do odmowy przyjęcia jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 424<sup>9</sup> k.p.c. W związku z powyższym należy uznać, że skarga oczywiście bezzasadna to taka skarga, która bez głębszej analizy i jurydycznych rozważań może być oceniona jako niezasługująca na uwzględnienie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07, niepubl. oraz z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010, nr 1-2, poz.13).

W skardze powodów brak stosownych zarzutów i argumentów prawnych wskazujących na szczególny charakter naruszeń prawa, których miał się dopuścić Sąd Okręgowy w L., wydając zaskarżone orzeczenie, konieczny do wykazania, że wyrok z dnia z dnia 12 kwietnia 2012 r. jest niezgodny z prawem w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. Zarzuty skargi wraz z ich uzasadnieniem powodowie sformułowali w sposób właściwy dla zwykłego środka zaskarżenia, jakim skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest, całkowicie pomijając aspekt szczególnego charakteru wskazywanych naruszeń prawa. Przesądza to o oczywistej bezzasadności skargi (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III CNP 32/13, niepubl. oraz z dnia 13 listopada 2013 r., II CNP 47/13, niepubl.).

Nie wdając się w merytoryczną analizę podstaw skargi oraz przedstawionej na ich uzasadnienie argumentacji prawnej, należy dodać, że przy uwzględnieniu przyjętej przez Sąd drugiej instancji podstawy faktycznej i prawnej zaskarżonego orzeczenia, bezpodstawne jest twierdzenie, iż Sąd ten naruszył prawo.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania jako oczywiście bezzasadnej na podstawie art. 424<sup>9</sup> k.p.c..

[aw]